

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

— Wij hadden moeten trouwen.
— Wat voor praat is dat nu? Gij zoudt beter zwijgen, Renatus.
— Mijn ziel, ik meen het...
— Ruzie gehad met Elsje?
— 't Is altijd ruzie...
— Dan ligt aan u de schuld... Gij hebt een brave vrouw... veel te braaf voor u.

— Zo is het mijn schuld? Ja, vrouwen trekken altijd partij voor elkaar, dat is de gewoonte.

— Och! weinig mannen deugen! Ik weet het.

— En gij hebt de braafheid in pacht zeker? spotte de knecht.

— Och, here, Renatus... dat zal ik van mij zelf niet zeggen. Ik ben toch meer ongelukkig dan slecht geweest... De jonker weet het en laat me daarom hier.

— Toe... toe... wees niet zo triestig. Ge moet eens lachen...

— Lachen? Dat doe ik al lang niet meer. Ik heb geen reden om te lachen.

— Ja, ja, lachen tegen mij! Dan zijt ge dubbel schoon, Lotje. Uw vriendin in het kot... Mariette, ge weet wel, toen te Oudenaarde... die was al vrolijker. Ze lachte nog in de kelder. Gij moest wat van haar hebben.

Renatus wilde Lotje onder de kin strijken, maar hij kreeg een klap in het gezicht.

— Heks! riep hij woedend.

— Dat zal u leren! zei Lotje. En probeer dat nog eens. Dan zeg ik het aan Elsje.

Verontwaardigd ging ze naar boven.

— Toch moet ze vriendelijk tegen me worden, heel vriendelijk, en lief, mompelde Renatus. Dat is taktiek van mij. Zo zal ik Elsje jaloers maken en haar temmen als een vogeltje, dat uit mijn hand komt eten. Wacht maar!

Na dit besluit keerde hij in de keuken terug.

ALEIDA VAN BALEN.

EMAND stond te roepen aan de poort. Doolage hoorde het en ontroerde geweldig.

— Haar stem! zei hij opspringend, en hij verliet de kamer.

Sander had het geluid ook gehoord en kwam uit de keuken. In de gang ontmoette hij zijn meester.

— Er is iemand, sprak hij. Wie kan het zijn. Er wordt geroepen...

— Ja... laat haar dadelijk binnen!

— Is het dan een vrouw, jonker?

— Ik geloof het toch...

In spanning wachtte Bernard. Hij had een gevoel, alsof het geheim dat hem drukte, eensklaps opgehelderd zou worden.

Maar hij was teleurgesteld toen niet de onbekende dame, doch Aleida van Balen binnentrad.

— Wel juffrouw, gij hier ? Is er iets thuis ? vroeg hij.

— Jonker, mag ik u even alleen spreken ? zei ze wat gejaagd.

— Zeker !

En Bernard liet het meisje in de kamer.

Aleida droeg weer haar wijde hoofd-
doek die haar gelaat bijna geheel ver-
borg.

Toen Bernard de deur dicht gedaan
had, wierp ze driftig die doek af.

Doolage stond even als verstomd.

Toch de onbekende, de geheimzinni-
ge dame ; de juffer die hij zo lang reeds
zocht, de geliefde...

— Gij toch... of is het de dubbel-
gangster ? riep hij ontroerd uit.

— Ik ben de onbekende dame, die
zo dikwijls uw weg kruiste, sprak het
meisje verlegen. Ik kan het niet langer
verbergen.

— En Aleida van Balen is uw naam ?

— Zo heet ik...

— De nicht van Diederik van Ba-
len van het Vossenhol ?

— Ja...

— Gij woonde bij mijn kasteel en ik
zocht u ver !

— Och, ik was als Aleida van Ba-
len voldoende vermomd door deze doek
opdat gij en anderen mij niet zouden
herkennen.

— Waarom ?

De bezoeker zonk in een zetel neer
en brak in tranen uit.

— O, ik kan het niet langer dragen !
snikte ze. Zo is het geen leven meer.
Was ik maar dood !

— Kom, kom, niet zo wanhopig ! zei
Bernard medelijdend.

Hij had die klacht nog van haar ge-
hoord... Was ik maar dood !

Zij riep het uit... en ze was jong,
schoon, wellicht welgesteld...

Bernard begreep uit de toon, uit gans
haar houding, hoe dit meisje het meende,
wanneer zij de dood aanriep als een
verlosser.

Hij staarde haar aan. Ze kwam tot
hem gelopen in haar nood, haar angst.

En plots sloeg al zijn liefde voor haar
op. Hij nam Aleida's beide handen en
sprak :

— Wat er ook is, hier zijt ge veilig.
Ge staat onder de bescherming van een
man, die u innig bemint.

— O, neen... neen...

— Ja, zeg ik ! Door uw komst hebt
gij mijn bescherming ingeroepen !

— Ik wist geen andere uitweg.

— Ge hebt zeer wel gedaan ! Ge
maakt me gelukkig ! En ge staat on-
der mijn hoede... en nu voor goed, jonk-
vrouw.

Even liet Aleida haar handen in de
zijn rusten en door haar tranen keek
ze hem dankbaar aan. Maar als ver-
schrikt herhaalde ze weer :

— O, neen, geen liefde... geen liefde.
Het kan niet... het mag niet !

— Zijt ge dan gehuwd, Aleida ?

— Neen !

— Verloofd ?

— Ook niet...

— Goddank... De man, die u verge-
zelde op uw reizen...

Ze bloosde.

— Of zult ge me weer de mond slui-
ten met uw bevel, dat ik niet verder
vragen mag, terwijl God weet, hoe het
bij mij geen nieuwsgierigheid, doch ech-
te belangstelling is. Waarom vertrouwt
ge me dan niet, Aleida ?

Waarom wilt ge uw verdriet alleen
dragen ? Ge komt bij mij om hulp...

— Ik moest zo zwak niet geweest
zijn...

— Zwak ?

— Waarom sprong ik niet liever in
de gracht... of te Leupegem in de
Schelde ?

— Stil toch...

— Dan was er een einde aan alles,
dan kwam de rust. Maar ik durf niet...
Zelfmoord is doodzonde. Ik vrees de
eeuwigheid.

— Niet zo wanhopig. O, vertrouw
mij ! Gij zijt dus vrij ? Die man was
niet uw verloofde ?

Aleide beefde. Ze aarzelde een poosje
maar dan riep ze uit :

— Ik zal u alles zeggen ! Gij moet het weten. O, ik kan het niet langer verbergen... Die man was Spitel !

— Spitel ! herhaalde Bernard, nu zelf verschrikt door deze bekentenis.

— O, ik heb u bedrogen, toen ik die avond hier vertoefde... ik heb Spitel bevrijd. Ik kon niet anders... hij is mijn neef !

— Denijs van Balen ?

— Ja... en ik kon mijn neef niet aan het gerecht laten overleveren.

— Denijs van Balen is Spitel ! herhaalde Doolage, diep onder de indruk van deze onthulling. Hij behoort tot de bende van Jan De Lichte, hij is een rover ! Maar spreekt ge ernstig, Aleida. Zijt ge niet overspannen zodat ge in uw woorden verwacht ?

— God gave, dat het zo ware, doch ik zeg u niets dan de volle waarheid ! Spitel is Denijs van Balen van het Vossenhol.

— Dat is een ernstige beschuldiging. Maar ik moet u geloven en dus Denijs van Balen beschouwen als een rover, een bandiet, een trawant van Jan De Lichte.

— Het is vreselijk !

— En weet zijn vader het ?

— Ja...

— Vindt hij dat goed ?

— Hij heeft geen wil... en ja, hij doet mee, mijn oom. O, toen gij hem vroeg mee te reizen naar Aalst, stemde hij eerst toe, het was om te weten hoe laat gij zoudt vertrekken en welke weg ge zoudt volgen.

— Toch niet om me te verraden aan de bende ?

— Ja, daarom alleen !

— En gij hebt mij gewaarschuwd.

— Ik heb u zo dikwijls van het gevaar verwittigd.

— Ja, Aleida... En ik heb u lief gekregen ! Dus, vader en zoon van Balen zijn handlangers van de bende, adellijke rovers... En Diederik van Balen, die vriendschap huichelde, wilde mij koelbloedig overleveren aan Jan De Lichte. Nu begrijp ik, waarom hij niet meeinging,

maar mij met een getuigschrift weg wilde zenden.

— Ik kon u echter nog waarschuwen en thans begrijpt ge waarom ik mij steeds vermomde en mij geheim moest houden.

— O, wat ben ik u dankbaar ! Nu wordt me veel duidelijk. Toen ik bij uw oom kwam voor die reis naar Aalst, zei hij me, dat zijn zoon uit was...

— Neen, Denijs was gewond. Hier bij de Wolvenburg was hij getroffen.

— Juist... juist ! En gij moest bij zulke mensen leven ?

— Ik deed wat ik kon... maar nu werd het te erg. Spitel wilde mij huwen, ik weigerde altijd...

— Ha, nu begrijp ik zijn jaloersheid, reeds dadelijk na mijn aankomst alhier. Toen hij als Spitel vermomd en dronken was aan het « Wolfbos » gaf hij van die jaloersheid reeds blijk.

— O, hij heeft mij al lang met zijn voorstellen lastig gevallen. Altijd had ik mij op mijn hoede te houden. Ik moest mijn kamer grendelen. En ik kon niet weglopen...

— Waarom niet ?

Aleida aarzelde even.

— Ik ben arm, bekende ze. En dan nog, Spitel zou wraak genomen hebben. Ik wist te veel. Heel de bende ware mij achterna gezonden. En nu zit ik hier. Ik mocht niet gekomen zijn.

— Waarom niet ?

— De bende zal u nog meer last aandoen...

— Dat kan me niet schelen ! En bekommer u daarom niet ! Ik leef in oorlog met de rovers. Zodus, Spitel, vervolgde u en hij was jaloers van mij ! Hij wist, dat wij elkaar soms hielpen.

— O, hij haat u ! En hij mishandelde me, omdat ik u waarschuwde, omdat ik die nacht hier vertoefde... En nu vernam hij, dat ik u ben gaan verdedigen.

— Waar ?

— O, neen, dat weet ge nog niet... mijn hoofd draait... er is zoveel gebeurd. Ik ben u gaan verdedigen bij

baron de Catarijssel. Ik heb hem gezegd dat La Ruwière mij wilde oplichten en een schurk is, dat gij de waarheid had gezegd.

— Gij deedt dat voor mij ?

— En ik werd weer aangerand door een handlanger van La Ruwière. Een jonkman verlostte me en doodde de rover. Maar men heeft dat aan Spitel verteld. Hij is weer te been... hij en mijn oom wilden me opsluiten maar ik kon ontvluchten en nu zit ik hier...

— En gij gaat niet meer weg, Aleida ! verzekerde Bernard. Ha, gij hebt mij bij die dwaze gek van de Catarijssel verdedigd ?

— Ja, hij kende me... en meldde dit aan mijn oom. Zo kwam alles nog meer uit.

— Gij hebt mij verdedigd... Was het alleen uit een gevoel van rechtvaardigheid ? Neen, Aleida, gij bemint mij ook...

— Ik mag niet...

— Jawel, gemoogt... en ge doet het. O, beken het toch... maak mij gelukkig.

— Spitel is mijn neef.

— Zijn oneer kan u niet treffen.

— Ja... ja ! O, zwijg over liefde, jonker ! smeekte ze.

— Neen, ik zwijg er niet over !

En eensklaps sloeg Bernard Aleida de armen om de hals en kustte haar.

— Zwijgen ? hernam hij. Neen, nu niet meer ! Die tijd is gelukkig voorbij. En ik verwijt me mijn al te gedweë gehoorzaamheid jegens u. Ik was al te bescheiden. Ik had u reeds aan uw omgeving kunnen ontrukken. O, had ik alles geweten... of niet alles ! Had ik maar iets vermoed... Doch, nu is het uit met de geheimzinnigheid... Gij zijt Aleida... mijn Aleida... en ik ben uw Bernard.

Weer kustte hij haar en vervolgde dan :

— Wat heb ik naar dit ogenblik verlangd ! En nu is het er... Alles wees er op, dat wij samen moesten komen, dat wij bij elkaar behoren. Thans zijn we verenigd nu weet ik wie ge zijt...

— De nicht van Spitel, de rover...

— Mijn beschermster, die de plannen van de schurken tegenwerkte ! Spitel's schuld kan u niet treffen.

Hij zag echter hoe afgemat zij was.

— Gij moet rust nemen, drong hij aan. Morgen spreken we verder. Hier zijt gij veilig. Dit huis wordt het uwe, liefste...

En Doolage ging voort met Aleida daarvan te overtuigen.

— Het kan niet ! Maar ja, laat mij rust nemen... alles is mij zo wonderlijk.

— Ge zult kalm worden, lieve. Ja, rust ! Nu zijt ge overspannen en dat begrijp ik...

Bernard leidde haar naar boven en riep dan Elsje om Aleida in alles ter hulp te zijn.

— Elsje, zei hij, Aleida van Balen is hier.

— Aleida van Balen ? herhaalde Elsje ontsteld.

— O, ja, gij kent ze ?

— Ze kwam vroeger op de Wolvenburg.

— 't Is waar... mijn oom wilde haar tot vrouw, maar zij weigerde natuurlijk. Spreek er nu niet meer over !

— O, neen...

— Zij is ongelukkig... later zult gij meer horen... Spreek nu met niemand over haar... en vooral niet met Renatus.

Bernard liet Aleida aan Elsje's zorgen over en keerde in zijn kamer terug. Vreugde beheerste hem.

— Eindelijk heb ik ze... eindelijk ! herhaalde hij telkens.

Toen hij zelf wat bedaarder was en nadacht, werd hij zich eigenlijk pas van de toestand bewust.

De van Balen's behoorden dus tot de bende. Nu begreep Doolage, hoe het vervallen kasteel weer bemeubeld was geworden. Denijs liep als rover rond onder de naam van Spitel.

— Ik merkte wel, dat hij iemand van betere afkomst is. Het bleek me al in de gevangenis van Oudenaarde. O, wat toestanden !

Maar andere vragen rezen dan op.

Bernard had de eerste avond van zijn verblijf op de Wolvenburg Aleida gezien tot in zijn kamer. Die herinnering ontstelde hem. Wat kwam ze hier doen? Waarom had ze hier klederen, sliep ze hier soms?

— Om Spitel te ontvluchten, meende Bernard, want hij wilde het meisje in alles verschonen.

Maar hoe kwam ze binnen? Kende ze de geheime gangen?

Een andere herinnering...

Eens had Bernard haar stem gehoord te midden van de rovers en ze pleitte toen voor hem. Het was hier dichtbij, in de struiken. Hij meende toen, dat het een dubbelgangster was, maar die bestond immers niet. Was het Aleida? Hoe kwam ze bij die kerels, 's avonds laat, daar in het bos?

— Misschien in gezelschap van Spitel, die haar dwong mee te gaan, misschien om hem te smeken niet mee te doen ook, mompelde Bernard. Ze wilde de eer van de familie redden.

En dan, haar bekendheid met de schout van Oudenaarde weer, die al van een verloving sprak! Al haar reizen, zo geheimzinnig, zo verrassend!

Spitel dwong haar mee te gaan... Of ze wilde over hem waken, alles om de eer van de familie te redden.

En steeds wilde Doolage een afdoende antwoord vinden, maar veel bleef hem toch duister.

— Och, ze zal het mij immers vertellen, zei de jonker bij zichzelf. Het grootste geheim is opgeklaard en Aleida is nu hier, onder mijn dak, onder mijn zorg en hoede en voor goed... we zijn verenigd. Ze zal alle geheimen oplossen, niets verborgen houden. Ze heeft thans vertrouwen in me en zal me raad vragen.

't Was een wonderlijke avond en Bernard verkeerde in een vreemde stemming.

Na enige tijd kwam Elsje van boven terug. Doolage riep haar.

— Is bij de jonkvrouw alles in orde? vroeg hij.

— Ja, jonker... ze ligt te bed. Ze was zeer moe en afgemat.

Elsje scheen wat versuft. Ze keek verlegen naar de grond.

— Kent gij Aleida van Balen goed? vroeg Doolage plots.

— Ze kwam vroeger veel op het kasteel, toen ik hier diende.

— Ze bezocht dan mijn oom?

— Ja, jonker...

— Alleen?

— Neen, met haar oom of neef. En ja, ook wel eens alleen, maar niet dikwijls. En later bleef ze helemaal weg, en ontvluchtte ze uw oom.

— Waarom?

— Omdat het hier zo'n goddeloze boel was. Ge weet het.

— Heeft ze dat gezien?

— Ik denk het! Iedereen wist het. Uw oom verborg het niet meer. Er werd veel over gesproken.

— En gij weet, dat Aleida door mijn oom ten huwelijk werd gevraagd?

— Ja, jonker, maar ze had geweigerd. Ze wilde er niet van horen.

— Gij spreekt niet graag over mijn oom! Waarom, Elsje? Zeg me dat nu eens!

Ze antwoordde niet, maar Doolage zag, hoe er tranen in haar ogen kwamen.

— Niet schreien, zei hij vriendelijk. Heb liever vertrouwen in mij! Vertel mij eens, wat u deert? Ik heb al lang gemerkt, dat ge iets verbergt.

— Och, waarom het verleden op te halen, het is voor goed voorbij en uw oom is dood!

— Hij was dus een slechte man?

— Ik mag dat niet zeggen, want hij was mijn vader! riep de jonge vrouw heftig uit. Ik ben zijn kind.

— Hij, uw vader? herhaalde Doolage ontroerd. Uw vader Elsje?

— Ja, nu weet ge het. En het is uw eigen schuld, dat ik het vertel. O, ik zou het u nooit gezegd hebben en weinigen weten het. Maar gij wilt altijd over het verleden spreken, jonker. En ik kon zo niet blijven zwijgen.

— Waarom zou ik het niet mogen weten ? Word kalm, Elsje ! Laat ons be- daard zijn.

— Ge zult me wel wegsturen ! Goed, ik zal gaan, ik zal hier niet meer ko- men.

— Wegsturen ? Wat gedachten !

— Ik ben immers een schandekind voor uw familie.

— O, ja... zo zouden veel families spreken, maar ik ben rechtvaardig, Els- je. Vertrouw me toch !

— De komst van jonkvrouw van Bal- len bracht me weer alles zo levendig voor de geest. En nu is het er uit.

— Dat begrijp ik... Dus, mijn oom was uw vader ? Wij zijn dan neef en nicht, Elsje, wij zijn familie van elkaar.

— Ik onwettig...

— Dat is uw schuld niet, kind. Laat ons nu verder praten... Ik wist immers al, dat Tinus uw vader niet was.

— O, Tinus is niet slechter... al is hij van kleine stand.

— Dan mijn oom was. Ik geloof het, dat hij niet slechter is. Dus niet gij, maar mijn oom was de schande der fam- ilie. Ik had brave ouders. En wie was uw moeder Elsje ?

— Een dienstmeid van het kasteel, een weze, ze is jong gestorven. Toen werd ik bij Tinus gedaan. Later haalde uw oom — mijn vader — mij hier te- rug. Ik was ook meid bij hem. Moeder had me alles verteld. Ik was toen veer- tien jaar... En groter wordend, zag ik, hoe mijn vader leefde, wat er allemaal gebeurde en ik had daarover veel ver- driet. Hij was voortdurend dronken, dik- wijls ziek en lastig, maar uit plicht, om- dat hij mijn vader was, diende ik hem nog. Dan werd hij ook onbehoorlijk te- gen mij. O, zijn taal soms ! En gemene deernen speelden hier de baas. Toen kon ik het niet meer uithouden en ben ik weggelopen, terug naar Tinus.

— Die deernen behoorden zeker tot de benden van Jan De Lichte ?

— O, veel van hen, denk ik. Mannen kwamen ook binnen. Notaris Lentenier hield de zaken nog in orde. Geld en

papieren lagen bij hem. Hij wilde ze niet afgeven.

— Dat was verstandig van hem. Zo bleef de boel wat samen.

— Toch werd er veel gestolen.

— Nu begrijp ik, dat de rovers van de kelders een pakhuis maakten. Ze hadden hier vrije toegang.

— En voorzeker deden ze spokerij rond de Wolvenburg, om er de mensen benauwd van te maken. Dan zeiden ze, dat ik hier 's nachts ronddoelde.

— Neen, het was Aleida van Balen, dacht Doolage.

Maar hij verzweeg het toch voor Els- je. Aleida zelve zou dat wel verklaren.

Morgen zou ze hem alles ophelderen, alles wat nu nog duister scheen.

— Elsje, weet Renatus dat mijn oom uw vader was ? vroeg Doolage.

— O, neen, jonker !

— Zeg het hem voorlopig niet. Het is het beste.

— Ik denk er niet aan, want hij zou er zich op beroemen tot uw familie te behoren.

— Heeft mijn oom nog pogingen ge- daan om u terug te krijgen, nadat ge vertrokken waart ?

— O, ja... en hij was woedend om- dat ik niet wilde komen. Hij zei, dat hij mij niets zou nalaten, maar mijn eer was mij meer waard.

— Braaf zo, Elsje ! Dus de Wolven- burg is ook van u.

— O, neen, jonker, ik vertel het u niet daarom. Ik ben onwettig... ik heb geen aanspraken.

— Voor de mensen ! Ja, zo is de wereld. En het is een onrecht. De Wol- venburg is ook van u, Elsje. Ik meen het oprecht en zal daarnaar handelen.

— Maar jonker...

— En gij dacht, dat ik u zou weg- sturen... O, ik heb veel goed te ma- ken, wat mijn oom misdreef. En God heeft u hier gebracht daartoe, Elsje. God is barmhartiger dan de mensen. Gij hebt u een eerlijk en oprecht meisje betoond... Hoevelen zouden dadelijk in

uw plaats gekonkeld hebben, om uit zulk een toestand voordeel te slaan !

— O, jonker, hadt gij zo niet aangedrongen, ik zou het u nooit gezegd hebben. Maar nu vooral met de komst van Aleida...

— Ik ben blij dat ik alles weet. Ik moet over alles nadenken. Laat Renatus er nog buiten. Nog een vraag ! Wat is nu de ware reden van de zelfmoord van mijn oom geweest ? Weet gij dat ?

— Och, ik denk de drank en verbeesting en zijn kwalen. Hij leed veel. En hij kon niet over de weigering van jonkvrouw van Balen. Hij was gek op haar. Voortdurend dwaalde hij rond het Vossenhol. Jonker Denijs van Balen moedigde hem aan.

— Hij ?

— Ja, maar ik ben zeker, dat hij tegelijk Aleida aanzette te weigeren.

— En waarom dan die tegenstrijdigheid ?

— Jonker van Balen ging veel uit. De van Balens zijn niet rijk. Mijn vader gaf Denijs veel geld en ontving hem hier. Denijs was een slemper.

— En hij is het nog hé ?

— Ja... Ik vrees zelfs dat hij oneerlijk is.

— Dat hij met de bende van Jan De Lichte zou meedoen ?

— O, dat zeg ik niet, jonker ! Maar Aleida is een fatsoenlijke jonkvrouw.

— Zeker !

Nu liet Doolage Elsje heengaan.

— Wat een avond van onthullingen, mompelde hij. Ha, tegenover Elsje zal ik mijn plicht doen... Ik ben de enige erfgenaam volgens de wet, maar boven de wet stel ik het recht. Nu is mijn geliefde toch onder mijn dak. O, ik verlang reeds naar morgen.

DE KAPITEIN.

IN het Munnikenbos stond op een eenzame plaats een hut, die de rovers het hoofdkwartier van de kapitein noemden.

Het was avond en in de hut zat Jan

De Lichte, wiens naam reeds zoveel vrees wekte in Oost-Vlaanderen.

Mariette, de deerne, welke we in de gevangenis te Oudenaarde leerden kennen hield hem gezelschap. Ze hadden te samen gegeten en dronken nu wijn.

— Ge ziet er somber uit, zei Mariette. Wees toch vrolijk ! Ha, ge denkt aan Lotje en nog wel, nu ik bij u zit.

— Ja... ik denk aan Lotje, maar niet omdat ik haar bemin.

— Gij hebt alleen mij lief, hé ? fleemde de deerne en streeelde de rover over de wang. Wanneer trouwen wij nu ?

— Trouwen ? Ge zijt immers mijn wijf...

— Neen, uw lief ! riep Mariette, die niet de minste schaamte meer kende.

— Is dat niet hetzelfde ? Ge woont bij mij, ge gaat met mij naar de steden. Gisterenavond zijn we nog in de schouwburg te Gent geweest. Ha, dan voel ik fierheid, dan zou ik willen rechtstaan bij al dat volk en luid roepen : « Hier is Jan De Lichte... Hij zit bij de rijke mensen ! »

— Maar ge zoudt niet vrij meer buiten geraken. De mensen vrezen u al genoeg, ge moogt fier zijn zonder nog zulke onvoorzichtige streken uit te halen. Toch zou ik gaarne getrouwd zijn ! Dan ware ik voor heel de bende de bazin. Dat is ook fierheid, Jan.

— Zaag er nu niet over en wees tevreden met uw plaats. Vroeger waart gij het lief van Spitel...

— Een voornaam heer...

— Och, wat... een arme, berooide edelman, die zonder mij zou verhongeren.

— Hij woont op een kasteel...

— Ja, een oud nest.

— Waar ?

— Dat gaat u niet aan.

— Ziet ge wel, dat ik uw vrouw niet ben ! Dan zoudt ge geen geheimen voor mij hebben.

— Waarom moet gij weten waar Spitel woont ? Denkt ge nog aan hem !

— Ik heb nooit veel spel van de loebas gemaakt, maar ik zag wel, dat hij

een groot heer moest zijn. Hij had manieren.

— Zonder centen ! Een kale, arme kasteelrat. En een ezel, die zich liet knippen. En nog wel tweemaal.

— Jonker La Ruwière ook ! Die zat op de Wolvenburg.

— Maar die kunnen ze nooit houden. Hij is veel slimmer dan Spitel. La Ruwière is goud waard voor de bende.

— Waarom denkt ge nu aan Lotje ? vroeg de deerne. Zeg me dat eens...

— Omdat we ze niet uit die vervloekte Wolvenburg kunnen krijgen, omdat ze uit onze klauwen is gehaald en die duivelse Doolage het nog altijd van ons wint ! Dat kwelt me.

— O, hij moet er toch aan ! Hij kan u niet ontsnappen. Ze vangen hem zeker.

— Wanneer ? Hij glipt altijd weg... 't Is waar, er is iemand die verraad pleegt... die hem alles zegt en hem helpt.

— Wie ?

— Iemand, die familie is van Spitel. Een vrouw... het zijn altijd de vrouwen die ons last aandoen en in gevaar brengen.

— Ik toch niet, hé, Jan ?

— Neen, u zit het roven in het bloed, gij zijt van het echte ras.

— Daarom moest ge me koningin van de bende maken ! Ge moet met me trouwen... O, dan zou ik gelukkig zijn.

— Zaag daarover niet !

— En die vrouw, die familie van Spitel is, is zij van de bende ? Heeft ze de eed gedaan, zoals wij ?

— Ge zoudt het weer allemaal willen weten. Hoor eens, Mariette, ge woont hier, om mij te vermaken, maar niet om u met mijn zaken te bemoeien.

— Bemoeien ? Dat is verre van mij ! Gij weet altijd, hoe gij handelen moet. Maar vrouwtjes zijn nieuwsgierig.

— Daarbij zijn ze babbelziek ! We moeten dus voorzichtig zijn. Ha, die Wolvenburg hindert me. Ik meende onlangs, dat we Doolage vast hadden... hij was nu zelf door het gerecht gevan-

gen genomen, maar de kommandant van Aalst liet hem waarschijnlijk gaan. Ik begrijp het niet.

Een schildwacht klopte en meldde, dat jonker La Ruwière de kapitein wilde spreken en buiten stond.

— Doe hem hier komen, zei Jan De Lichte. En gij, Mariette, ga slapen... wij moeten alleen zijn.

Het meisje gehoorzaamde dadelijk, al was ze in haar gemoed verstoord.

La Ruwière trad binnen, zijn gelaat stond ernstig.

— Goede avond, kapitein, groette hij.

— Goede avond. Ga zitten. Is er nieuws ?

— Ik ben niet gerust...

— Wat, gij niet gerust ? Dat zijn we niet van u gewoon ! Ge verwondert me.

— Toch is het zo. Die schavuit van de Wolvenburg heeft een bondgenoot tegen mij.

— Wie ?

— Graaf de Caroloso.

— Van Herzele ?

— Ja...

— Wat geeft dat ? Een min of meer.

— De steen is aan het rollen, die op mijn kop zal vallen.

— Gij, zo gezien en geeerd bij de adel en bij het gewone volk.

— Toch zeg ik de waarheid. 't Is allemaal door die aap van de Wolvenburg, die vreemde moeial, de kerel van het recht... Ja, de steen is aan het rollen. Donderdag is er weer vergadering van de adel, maar nu bij de Caroloso, dus bij mijn vijand, want dat is hij. De boel wordt geheim gehouden, maar ik weet het toch.

— Natuurlijk.

— De gehele adel wordt niet bijeen geroepen, alleen de vrienden van de graaf. En het is voor de verdediging van Doolage en dus tegen mij.

— Gaat gij er heen ?

— Ik weet het nog niet.

— Gij moet, La Ruwière. Als gij spreekt, wint gij het toch...

— Ik ben er nog zo zeker niet van.

Luister verder... Er is nog wat anders. Ge hebt wat verborgen voor mij.

— Ik ben nieuwsgierig te horen wat.

— De jonkvrouw, waarop ik verliefd ben en die ik achtervolgde, heet Aleida van Balen, en is de nicht van Diederik van Balen, die bij Mater woont. Ze ging veel met Spitel uit.

— 't Is waar! Waarom stelde gij ook uw zinnen op haar?

— Spitel weet het en is kwaad. Hij spreekt zelf met haar van liefde. Nu is hij van eigen jaloers.

— Wat kan u dat schelen? Wil ik Spitel uit de weg ruimen? In een, twee, drie zit hij ergens onder de grond... De kerel verveelt me al lang. We verliezen niets aan hem.

— Wat zou het helpen.

— Dan is zijn jaloersheid ook uit de weg.

— Die juffer... Aleida van Balen... is van hem weggelopen. Ze is op de Wolvenburg.

— Wat... ook al op die vervloekte Wolvenburg? Altijd weer Doolage.

— Ja, een van mijn spionnen heeft het gemeld. En dezelfde nacht is Spitel met zijn vader vertrokken van het Vossenhol.

— Waarheen?

— Dat weet ik niet. Ze zijn bang, dat de juffer hen verraden zal. Het Vossenhol is leeg. Er waren daar geen bedienden meer.

— Dan komen de van Balen's wel naar hier. Waar zouden ze anders naartoe lopen?

— Die jonkvrouw is ook bij baron de Catarijsel geweest, om mij te beklappen en te zeggen, dat ik haar lastig viel. 't Was toen, dat een van onze mannen door Martijn werd vermoord.

— En heeft de Catarijsel u doorgezonden?

— O, neen, hij gelooft nog aan geen kwaad van mij... Maar Renilda gebaart zich ziek, om mij niet te moeten zien, en ik ben zeker, dat ze alles gelooft. En ze zal haar vader aan het twijfelen brengen. Dan is die Sipka nog altijd bij

graaf de Caroloso. Zij heeft mijn naam een lelijke duw gegeven. De graaf heeft vandaag zijn personeel versterkt. Wij moeten niet trachten in zijn kasteel te geraken. Het zou nooit lukken.

— Ge zijt ook veel te onvoorzichtig geweest, La Ruwière. Ik zei het u wel eens. Dus, ge ziet de toestand donker in?

— Ja. De een zal de ander tegen mij opmaken! De steen is aan het rollen.

— Komt bij ons wonen! 't Is dan uit met zo rond te vliegen en hier zullen ze u in geen gevangenis steken... Ik verblijf wel in het bos.

— Het zal er van komen, dat ik ons kasteel verlaten moet...

— En dat allemaal door die vervloekte vent van de Wolvenburg. Ware hij een van de bende, we zouden sterker staan dan nu, ik moet het bekennen, sprak de kapitein. Dat we eens met heel de bende zijn kasteel bestookten en uitroelden?

— Hij heeft ook mannen aangeworven.

— Ja, ik weet het, maar wij zijn met veel meer. Ik doe ieder mee gaan. Dan komen we er wel in.

— Maar wat zou het helpen, als ge er binnen geraakte?

— We hadden hem en Lotje en uw juffer...

— Nu verspreiden we het nieuws, dat hij met ons meedoet, dat hij van de bende is. Dan zou ieder erkennen, dat hij daarentegen onze felle tegenstander is. En alles zou tegen mij uitdraaien.

— Dat is ook waar... en toch, die verdoemde vent belet me te slapen! Ha, als hij in mijn klauwen is, zal hij afzien.

— Die Aleida van Balen heeft hem dikwijls geholpen. Een sluw wijf!

— Ja, ze heeft verraad gepleegd.

— Was ze van de bende?

— Neen, maar ze trok veel met Spitel op. Ik had dat nooit moeten toelaten. Ze zat soms onder de rovers, altijd met Spitel, en daarom vertrouwde ieder haar! Ik had er op moeten letten, en

haar de eed laten zweren. Eigenlijk ken ik ze niet.

— O, er is te veel vrijheid onder de mannen en vrouwen. Vroeger hadt ge meer tucht.

— Dan waren er minder mannen en vrouwen, maar ge hebt gelijk, het moet veranderen of het zou onze ondergang zijn.

— De Fransen hebben gedaan in Holland, weet ge dat ?

— O, is het zeker ? Ik heb er wel een gerucht van gehoord.

— Ja, ze zijn meester van Bergen-op-Zoom. Dus zullen er weer meer soldaten naar hier afzakken. Dan worden we vervolgd. Ik heb dat alles van Du-toit gehoord.

— Dan zullen ze toch een andere aanvoerder moeten nemen dan die pom-madepot.

— O, dat zal ook wel gebeuren ! Du-toit verdenkt me ook en ik ga me niet meer aan hem vertonen. Hij speelt nu nog wel de vriend, maar de een of de andere keer laat hij mij toch vast pakken. Doolage heeft veel invloed bij hem.

— Weer Doolage, die spelbreker ! En onze stomme ezels hebben hem al enige keren in hun macht gehad. Toen hij op de kar gebonden lag, kon hij nog ontkomen.

— Voorzeker door die nicht van Spitel.

— Wel, als Spitel hier komt, stel ik hem voor alles verantwoordelijk, verzekerde De Lichte.

— Dat verdient hij.

— Ik laat hem tot voorbeeld van de anderen ophangen aan een boom. Ja, dat doe ik ! 't Zal de tucht herstellen. En zeker komt hij naar hier ! Waar kan hij anders heen ? Ha, hij zal dan zelf moeten bekennen, dat hij voor zijn nicht op de vlucht is gegaan, en ik vraag hem, waarom hij dat wijf in de geheimen van de bende heeft ingewijd... Dat is zijn dood, zo waar ik Jan De Lichte heet.

Beide mannen spraken daarover verder, maar hun stemming was zeer ge-

drukt. Ze voelden, dat slechte dagen in aantocht waren.

Mariette luisterde in een nevenkamer alles af.

— Spitel ophangen, zei de deerne bij zich zelve. Neen, dat zal niet gebeuren. Ik zie Spitel nog altijd gaarne... en ik wil hem niet in een strop zien spartelen. Nu weet ik, wie hij is... Een edelmanszoon... een van Balen... Neen, mijn Spitel, gij zult niet sterven... Ge ziet me gaarne... en de een of andere dag steekt de kapitein me toch aan de deur en kom ik terug bij u... Ha, het begint er slecht uit te zien in de bende. Als de kapitein en La Ruwière alles zwart inzien, wordt het tijd om aan de toekomst te denken. Ik wil te Aalst niet aan de galg hangen. En voor mij moet Spitel blijven leven. Wist ik maar waar hij doolt ! We zullen de wegen bespieden.

Mariette lag lang wakker. Ze hoorde de kapitein en La Ruwière heen gaan. Toen stond ze op en sloop in een klein kamertje. Op de tast lichtte ze een steen uit de vloer en opende een ijzeren luik. Ze stak haar hand in de opening en haalde een greep goud naar boven. Ze bracht dit in haar kamer. Daarna ging ze de bergplaats weer sluiten.

— Wie bij de kapitein woont, leert de geheimen kennen, mompelde ze. Nu en dan neem ik wat uit de spaarpot van de baas, en des te meer, als er slechte tijden komen.

Ze hulde zich in een mantel en ging stil buiten. Het was donker.

— Wie is daar ? vroeg een schildwacht.

— Mariette...

— Goed !

En de rover liet de deerne door. Mariette sloop door de heesters tot aan een boom. Aan de voet van de stam verborg ze het goud bij ander, dat ze daar verdoken had.

Toen keerde ze vlug naar de hut terug.

DE VLUCHT UIT HET VOSSENHOL.

Z E is weg !

Met deze woorden stormde Denijs van Balen de kamer van zijn vader binnen. Er was heel wat gebeurd op het Vossenhol.

Beide mannen hadden een heftig toneel gehad met Aleida. Ze wisten nu, dat het meisje voortdurend de heer van de Wolvenburg hielp en hem ontmoette.

— Ze moet mijn vrouw worden, dan zal ze me gehoorzamen als mijn meid ! had Denijs die avond uitgeroepen. Dan lijf ik ze helemaal bij de bende in.

Aleida werd toen ontboden, maar had geantwoord :

— Ik heb al zo dikwijls neen gezegd, en het is onnodig mij nog over die kwestie te spreken. Nooit trouw ik met u, Denijs. Ik zou liever sterven !

— Ge zult vanavond kiezen. Mijn geduld is uit ! riep de jonge man, de Spitel van de bende. Met mij trouwen ginds in het Munnikenbos, met Jan De Lichte als getuige, of voor altijd gevangen in een kelder van het Vossenhol. En dan zult ge mij toch toebehooren.

Aleida had in zijn blik gelezen, hoe de bedreiging nu gemeend was. Haar oom knikte goedkeurend, hij die anders zijn zoon kalmeerde.

En plots gevoelde Aleida het groot gevaar, waarin ze verkeerde. Haar vrijheid, haar eer, zelfs haar leven stonden op het spel.

Ze aarzelde geen ogenblik. Pas had Denijs die woorden geuit, of ze verliet de kamer, snelde door de gang en opende de voordeur.

— Alle duivels, ze vlucht... ze wil naar die vent van de Wolvenburg ! tierde Denijs.

Hij was nog niet geheel van zijn wonde genezen en mankte steeds. Maar de woede, de angst ook voor Aleida's ont-snapping, scheen hem nieuwe kracht te geven... Hij ging het meisje achterna, en zag haar aan het einde van de gang.

Aleida kreeg de zware deur niet dadelijk open en Spitel stond reeds bij haar.

— Ha, zo antwoordt gij, maar nu is het uit... we zullen u in de kelder wel temmen ! raasde hij.

Plots keerde Aleida zich om en hield hem een dolk voor de borst.

— Achteruit, schurk, of het gaat er door ! kreet ze vastberaden. Ik meen het ! Ik zal mijn eer verdedigen. Pas op.

— Vader ! riep Denijs verschrikt, en dadelijk ging hij wat achteruit.

Aleida maakte van zijn verrassing gebruik, sprong in een zijkamer en grendelde de deur. Haastig opende ze het venster, dat op de hof uitgaf en klom naar buiten. Ze hoorde, hoe Denijs de deur opende. Ze snelde door het park.

— O, nu naar Bernard ! klonk het in haar. Naar Bernard... hij zal me beschermen.

We weten, hoe Aleida veilig op de Wolvenburg aankwam.

Denijs van Balen zag haar nog juist door de poort verdwijnen, en in zijn machteloosheid vervloekte en verwenste hij haar.

— Ze is weg !

Dat was zijn uitroep, toen hij na de vergeefse achtervolging de kamer van zijn vader binnen stormde.

— Waar ?

— Op de Wolvenburg natuurlijk !

— Weer daar ? O, wat zal er nu gebeuren ? kloeg de oude man.

Denijs zonk vermoeid in een zetel neer. Zijn wonde was weer open. De kerel had zijn krachten geforceerd en nu kwam de reactie.

— We hadden al lang veel strenger moeten zijn ! riep Spitel woedend. We lieten haar veel te vrij... Maar gij wilde altijd met zachtheid proberen en intussen bedroeg ze ons.

— Ik hoopte haar zo voor u te winnen... Maar Aleida wilde van de bende niet horen... Ik eerst ook niet...

— O, ik ben alleen schuldig, niet waar ? vroeg Denijs zeer oneerbiedig.

Maar ge naamt toch gaarne de goudstukken aan.

— Het geld verleidde me...

— Natuurlijk, het geld! Niemand wordt rover voor zijn plezier.

— Gebruik dat woord niet.

— Bandiet dan... Een naam blijft een naam, vader... maar een feit is het, dat we verbonden zijn aan Jan De Lichte!

— O, het is vreselijk... Al lang slaap ik niet gerust meer. Gij hebt mij in de zaken betrokken. Ge zegde eerst, dat ge het geld, dat ge mij bracht, met spelen had gewonnen.

— Maar toen ik u de waarheid vertelde, hebt ge me dan verboden rover te spelen? Hebt ge me aangeraden het bedrijf te laten varen? Ge wilde weer de rijke edelman worden, ge zijt nog hovaardiger dan ik! Hadt ge me laten doen, Aleida ware al lang mijn wijf, met of tegen haar wil...

— Nu zal ze alles aan Doolage vertellen...

— Neen!

— Ze is wel bij de Catarijssel geweest...

— Ze begrijpt toch wel, dat we haar dan ook niet zouden sparen. Ze is dikwijls met me mee geweest...

— Gedwongen...

— Dat is gelijk!

— Zo kwam het verzet in haar; dat verzet groeide, haar karakter veranderde. Ze was eerst volgzaam, gedwee...

— Ja... toen had ik daarvan partij moeten trekken. Ik had ze kunnen meedoen naar het Munnikenbos en ze zou met mij en de bende getrouwd zijn, eer ze het goed wist. Ze ware dan geheel aan ons verbonden geweest.

— Van volgzaam werd ze oproerig. Ze bedreigde u van avond met een dolk en in haar opgewondenheid zal ze alles aan Doolage vertellen. Die zal het gerecht zenden... Denijs, ik durf hier niet meer blijven.

— Onzin! Ze lachen bij het gerecht Doolage uit. Hij heeft La Ruwière wel los moeten laten. Zo'n invloed heeft hij.

— La Ruwière heeft veel vrienden, hij is machtig en wij worden bijna niet geteld... En dan nog, La Ruwière zal niet vrij blijven... O, het is waar, ge weet dat nog niet...

En Diederik las:

« Donderdagnamiddag, om drie uur, » vergadert de adel van den lande van » Aalst op het kasteel van graaf de Ca- » roloso. Doel: nieuwe mededelingen » over het geval La Ruwière en verde- » diging van jonker Doolage van Ma- » ter.

» Verzoeke geheimhouding ».

— Welnu? vroeg de oude man.

— Dat is ernstig!

— Doolage wint invloed. Neen, ik durf hier niet meer blijven. Het gerecht zou ons komen halen.

Diederik van Balen beefde van angst. Zijn zoon dacht enige tijd na.

— Welnu, we zullen weggaan en zien wat er gebeurt, zei hij na een poosje.

— Waarheen?

— Bij Kathelijne te Maria-Horebeke.

— Zo dichtbij?

— Niemand zal ons in een hut zoeken... Veiligheid plaats is er niet.

— Ik zou liever het land verlaten.

— Zijt ge gek? Het land verlaten als vagebonden? Ik dank u. We hebben ten slotte, als alles misloopt, toch nog een schuilplaats in het Munnikenbos...

— Bij de rovers!

— We horen er thuis. Ja, bij de rovers, bij Jan De Lichte. En daar zal niemand ons halen.

— Dat blijft ook niet duren! O, Denijs, waar hebt ge me gebracht!

En de oude man steunde wanhopig het hoofd in de handen.

— Hoor eens, van uw verwijten trek ik me niets aan, en jammeren helpt geen zier! snauwde de zoon. Ik ga naar Kathelijne en wilt gij als een schooier in de vreemde dolen, het is uw zaak. Maar dan kunt ge alleen gaan! Ik zal nu het een en het ander gereed maken.

Boven grijsde Spitel.

— Doolage zal Aleida ook niet be-

zitten. Ik moet een plan bedenken om haar terug te krijgen.

Hij sleurde twee beddezakken en dekens naar beneden, pakte ook linnen-goed en kleren bijeen, en stapelde alles in de gang op. Uit het wagenhuis trok hij een handkar buiten en laadde daarop de schamele verhuisboel. In de keuken nam hij een hesp en nog andere levensmiddelen.

Denijs werkte vlug al deed zijn wonde hem nog veel pijn.

Zijn vader verzamelde intussen papieren en geld. De oude man jammerde wanhopig.

Het viel hem vreselijk zwaar, zijn kasteel te verlaten en hij had het gevoel van grote gevaren, die hem dreigden.

— Help duwen ! zei Denijs.

En de van Balen's verlieten, stotend aan een handkar, het Vossenhol en sloegen de weg naar Maria-Horebeke in...

OPHELDERING...

DE volgende morgen kwam Aleida naar beneden, toen Bernard nog moest ontbijten.

— Kom, we gaan samen aan tafel, zei Doolage na haar vriendelijk gegroet te hebben.

— Och, 't is best, dat ik vertrek.

— Wat ! Begint ge nu weer zo te spreken ? Maar Aleida toch...

— De nicht van Spitel ! Men doet u nu reeds last aan, en wat zal men zeggen, als de nicht van een rover op de Wolvenburg verblijft.

— Wat men zegt, kan me niet schelen, dat is een. Gij zijt niet verantwoordelijk voor Denijs van Balen, dat is twee... En ik laat u niet gaan, maar houdt u gevangen, zoals gij mijn hart hebt gevangen genomen, dat is drie. Dus gij kunt niet vertrekken, maar ge zijt zo gewoon spoorloos te verdwijnen, dat ge me plechtig zult beloven, me niet meer te ontvluchten.

— Als ge me maar niet eens zelf verjaagt.

— Aleida, dat is niet vriendelijk...

— Ik ben gekompromitteerd ! zei ze op heftige toon. Ge weet niet alles.

— Kom nu aan tafel en laat ons rustig spreken... Ge moogt u niet opwinden. Ge zijt al genoeg geschokt geworden.

Aleida ging naast Bernard zitten en Elsje kwam hen bedienen. Zolang zij over en weer liep, vermeed Doolage natuurlijk elke zinspeling op de geschiedenis, die hen toch beiden beroerde.

Toen het ontbijt afgelopen was, zei Bernard :

— Laat ons nu eens bedaard alles overleggen. Ge hebt me gezegd dat ik nog niet alles weet. Schenk me dan uw vertrouwen.

— Men kan mij beschuldigen dat ik tot de bende van Jan De Lichte behoort.

Doolage ontstelde toch van die woorden, maar bewaarde zijn kalmte en zei :

— Beschuldigen is zeer gemakkelijk, dat heb ik ook ondervonden, maar bewijzen, is een andere zaak.

— De schijn is tegen mij.

— Hoe dan ?

— Wel, mijn oom is waarlijk goed voor mij geweest. Hij nam mij op, toen mijn ouders stierven. Ik was feitelijk arm. En mijn klein kapitaal is verleefd.

— Dus hebt ge uw kostgeld bij uw oom betaald...

— O, neen, want veel effecten zijn door de oorlog geheel waardeloos geworden. Ik zal het altijd zeggen, dat mijn oom goed geweest is voor mij. Hij leed zelf ook armoede. Dat duurde een hele tijd. Toen bracht Denijs geld binnen en beweerde, dat hij het verdiende met handel aan het Franse leger en met spelen. Eens heeft oom me in zijn wanhoop bekend dat het van roverij afkomstig was. Oom nam het toch aan, maar dikwijls kwam zijn wroeging op. Ik vond het vreselijk en om de eer van de familie te redden, trachtte ik Denijs van dat leven terug te brengen. Hij beloofde het, want hij beminde me en had nog hoop, al ontweek ik steeds zijn verklaringen. Hij verzekerde me toen, dat

hij weer handel dreef en vroeg mijn medewerking. Ik wilde die gaarne verlenen, om het huishouden op eerlijke wijze recht te houden. Denijs liet me boodschappen doen te Oudenaarde en Aalst. Ik moest brieven bezorgen, soms geld ontvangen, boodschappen overbrengen. Op zo'n tocht hebt gij mij voor de eerste maal te Aalst ontmoet. Nooit zal ik die dag vergeten.

— Dat verblijdt me.

— 't Was niet alleen om onze ontmoeting, maar gij herinnert u misschien hoe een jonge man mij toen kwam afhalen?

— Heel goed...

— 't Was Denijs. En wij moesten naar Oudenaarde terug... We werden buiten de stad aangesproken, door twee rovers. Denijs sprak een wachtwoord uit en dadelijk werden de mannen vriendelijk. O, ik kreeg een vreselijke schok. Toen we ongestoord verder mochten reizen zei ik tot Denijs:

— Gij zijt nog in betrekking met de roversbende, niet waar?

Hij lachte spottend en antwoordde:

— Dat ben ik altijd geweest.

— En uw handel? vroeg ik.

— Was rovershandel, zei hij. Gij hebt me daarbij flink geholpen, zonder het te weten. Maar nu kunt ge niet meer terug, want ge zit in onze organisatie.

— Dat was gemeen! riep Doolage uit.

— Ik verweet hem zijn trouweloosheid, maar begreep tegelijk mijn vreselijke toestand. Ik had meegewerkt en wie zou me ooit geloven als ik verklaarde, dat ik het onwetend had gedaan?

— Ik, Aleida! verzekerde Bernard.

— Er zijn weinig mensen zo edel als gij... Van toen af maakte Denijs mij bang. Hij dreigde me te verraden als ik hem niet verder vergezelde. En ik weet niet, of ge me nu ook zult geloven als ik u zeg, dat ik het deed om achter allerlei plannen te komen en bedreigden te waarschuwen.

— Maar dat heb ik genoeg ondervonden, antwoordde Bernard.

— Ik heb ook anderen ingelicht. Door mij is een inbraak mislukt te Maria-Horebeke... een te Blasius-Boekel... en een derde te Sint-Cornelis-Horebeke... Men wilde een koopman aanranden, die van Zottegem naar Nederbrakel moest. Ik heb hem kunnen waarschuwen... En ik deed meer goed.

— Dat was edel.

— Toch bleef ik zwak. Ik had Denijs moeten aanklagen bij het gerecht. Ja, dat had ik moeten doen en hij verdiende het, maar ik had zo'n medelijden met zijn vader.

— Die u slecht heeft beloond.

— Gisteren? O, oom handelde in zijn wanhoop, dat was het. Hij werd door angst verteerd.

— Aleida, ik begrijp uw strijd, vervolgde Bernard. En bovendien, wat zou uw aanklacht geholpen hebben met zo'n lamkendig gerecht? Ik spreek uit onderfinding. Maar gij gingt dus soms met Denijs of Spitel mee.

— Ja, om hem te voldoen, maar nooit op roverstochten. Eens toch was ik onder die kerels...

— Hier bij het kasteel hé?

— Ja... Hoe weet gij dat?

— 't Was toen Lotje ontvoerd werd en Jan De Lichte mijn leven spaarde. Ik heb toen uw stem gehoord.

— O, wat dacht gij dan wel van mij.

— Ik meende, dat het een ander was, die een stem had gelijk gij, de zogenaamde dubbelgangster.

— O, toen ben ik weggevlucht, want ik merkte dat Jan De Lichte zelf bij die groep was. Maar dikwijls hoorde ik plannen. Spitel vertelde mij altijd met valse vreugde, wanneer er op u geloerd werd.

— En dan houdt gij trouw de wacht, als toen, met die wagen?

— Ja...

— En ik zou u verjagen? Wel, Aleida, dat alles strekt u tot eer... Maar nu we toch aan het spreken zijn, moet ge me nog het een en ander ophelderen. Hoe hadt gij zulk een invloed op die dwaze schout van Oudenaarde?

De jonkvrouw werd rood, maar vertelde openhartig.

— De schout werd nu en dan door Denijs op het Vossenhol genood, zei ze. Nu weet ik, dat Denijs zulks deed in opdracht van Jan De Lichte om de schout over alles uit te horen. Toen Denijs gevangen zat, was hij vermomd.

— En geverfd !

— Ja... zo herkende de schout hem niet. Anders waren ze beste vrienden. De schout kwam gaarne ten onzent en werd verliefd op mij. Denijs moedigde hem daarin aan, al meende hij het natuurlijk niet, maar hij deed het om meer met de verwaande kerel te spelen. En ik moest ontwijkende antwoorden geven van Denijs, niets toezeggen, doch de schout evenmin afstoten. Ook toen ben ik weer te zwak geweest, maar ge weet al in welk net ik zat en hoe ik onder de macht van mijn slechte neef stond.

— Arme Aleida !

— Van die invloed op de schout heb ik gebruik gemaakt om u te bevrijden. Beide malen wist ik van Denijs, in welke toestand gij verkeerde. Ik deed het de schout voorkomen, of ik voldeed aan zijn liefdesverklaringen... en maakte hem wijs dat mijn vader zeer op uw verlossing gesteld was. En hij gehoorzaamde.

— Gij hebt u vernederd voor mij. O, Aleida, dan hadt ge me toch lief.

— De eerste keer was het uit dankbaarheid voor uw ridderlijke houding te Aalst en uit medelijden.

— En de tweede maal ?

Ze bloosde weer. En plots kuste Bernard haar en fluisterde :

— Toen was het uit liefde... beken het nu maar. De hemel had ons beiden reeds voor elkaar bestemd en zo hebben we elkaar ook terug gevonden.

— Maar het kan niet...

— Ik weet nu immers alles en bewonder u.

— Maar als de bende aangehouden wordt en Denijs verraadt mij... of een ander, die mij zag... O, denk daaraan ! Ik verga van angst en schaamte als ik

me voorstel wat er dan zal gebeuren ! Wie zal mij geloven als ik verklaar, waarom ik Spitel vergezelde, ook nog, toen ik reeds wist dat hij met de rovers samen spande ?

— Dan zal ik u verdedigen.

— En ook verdacht en beschuldigd worden, omdat ge me in huis hebt genomen.

— Meer nog, ik zal met u trouwen.

— O, neen, jonker.

— Ja, zeg ik. En laat dat jonker nu toch weg ! Ha, nu ik uw toestand ken, heb ik u nog meer lief, juist omdat mijn hulp dubbel nodig kan zijn ! Nog een vraag. Ik mag nu immers alles weten... De eerste avond toen ik hier logeerde, zijt gij mij als een liefelijk beeld verschenen. Met andere woorden, gij zijt « het spook van de Wolvenburg », dat de mensen zo'n schrik aanjoeg...

Aleida had als beschaamd het hoofd gebogen.

— Dat is een andere geschiedenis, zei ze zacht.

— Mag ik ze ook horen, niet uit loutere nieuwsgierigheid, maar uit belangstelling, Aleida ?

— Och, waarom ? Mensen betoonden mij liefde, wat ik echter niet voor liefde kon houden...

— Zoals mijn oom ?

— Ja... Welnu, als gij het ook wilt weten... Wij kwamen veel op de Wolvenburg en uw oom bij ons. We waren goede burenen... Maar waarom moest uw oom verder gaan dan buerschap en mij tot vrouw begeren ? Hij was oud en ik bijna nog een kind. Toen kreeg ik een afkeer van hem. Toch ging ik nog mee met mijn oom. Soms zond mijn oom mij alleen. Hij had zo'n huwelijk wel gewenst, weeral door de nijpende armoede.

— Hoe egoistisch !

— Ja, maar oom was zo fier op zijn stand en de armoede folterde hem... Ik bleef weigeren en weldra wilde ik niet meer naar de Wolvenburg komen. Uw oom trok zich mijn weigering zeer aan. Hij begon een zeer ongeregeld le-

ven te leiden, slempte, ontving hier slechte vrouwen en mannen... maar gij hebt daarvan gehoord ?

— Ja...

— Leden van de bende maakten hiervan gebruik, om in het kasteel heen en weer te lopen.

— Ze hadden vrije toegang ?

— Mijn neef bracht ze er... en uw oom was zo dikwijls bedronken en wist niet wat er omging.

— Ja, dat begrijp ik.

— Zo onderzochten ze de Wolvenburg en ontdekten geheime gangen.

— Ik heb ze ook gevonden.

— Langs daar begaven de rovers zich naar de kelders en sloegen daar hun waren op, zoals u bekend is. Ze maakten zelfs een afzonderlijke uitgang.

— Alles buiten weten van mijn oom.

— O, ja... hij merkte er niets van. Trouwens, hij hield zich op met vrouwen en meisjes die tot de bende behoorden.

— De ongelukkige...

— Ja, hij was ongelukkig.

— En dat was allemaal door zijn dwaze begeerte u tot vrouw te krijgen.

— Ja... Hij kon zich bij mijn weigering niet neerleggen. Eindelijk was hij het leven beu. Hij had zijn lichaam verwoest, zijn gezondheid geknakt en zekere nacht beroofde hij zich van het leven.

— Welk een drama.

— En nu kom ik tot... ja, tot « het spook van de Wolvenburg ». Toen uw oom dood was, werd er van alles verteld, maar het zonderlingste was, dat wij tot op het Vossenhol de klok van de Wolvenburg hoorden luiden.

— Dat is dan toch waar geweest ? riep Bernard verbaasd uit.

— O, ja... maar het was heel natuurlijk. Mijn neef en nog een klaploper, die veel ging eten en drinken op het kasteel, kwamen enige uren na de dood binnen langs de geheime gang. Ze liepen rond, zoals altijd, en zagen uw oom hangen in de zaal. Ze schrokken eerst, maar dat duurde niet lang en Denijs

kreeg het gedacht aan de klok te trekken. O, hij slaat uit alles winst en is slim en sluw. Hij redeneerde aldus : « We moeten zorgen, dat we op de Wolvenburg de baas blijven en maken dat het kasteel geschuwd wordt. Dat kan uit vrees voor spoken en geesten. We jagen de mensen schrik aan, dan zal niemand het meer durven bewonen en wij hebben vrij spel ». Daarom begon Denijs al vast te luiden. Velen hebben dit gehoord. Dan vernamen ze het nieuws van de zelfmoord en de mensen wisten, dat uw oom alleen woonde... Denijs strooide de volgende morgen rond, dat de klok van zelf geluid had, dat uw ooms ziel rondzwierf en hij vertelde nog veel meer.

— Ja, hij zei het mij ook, sprak Doolage. Ik herinner het mij goed.

— Ik wist toen nog niet dat Denijs aan het zeel getrokken had en was zeer onder de indruk van uw ooms dood. Ge moet begrijpen, dat ik reeds erg zenuwachtig was. En nu beschuldigde ik mij zelve.

— Waarom ?

— Dat uw oom om mij een eind aan zijn leven had gesteld, dat ik hem verdriet had aangedaan en ik meende, dat zijn ziel nu geen rust kon vinden. Ik besloot veel voor hem te bidden. Ik heb dat gedaan en meer nog, ik ging dikwijls naar de Kerselaarskapel, dan naar de kerk van Volkegem, naar de relikwie van het Heilig Kruis te Eine, naar het beeld van Sint Amelberga in de kerk van Mater en voornamelijk naar Sint Hermes te Ronse, die vooral gediend wordt tegen de boze geesten, want van Sint-Hermes wordt gezegd dat ze de duivel overwonnen heeft. En het was immers een boze geest die uw oom in de dood dreef. Ik volgde ook de Sint-Hermesomwegang welke na de mis van 7 uur te Ronse door de velden trekt met de relikwiekas, voor een ommegang van ruim 30 km. en welke tot 5 uur 's avonds duurt. En ik bad altijd maar voor de zielerust van de man die om mij zich van het leven had beroofd.